

ת"פ (חיפה) 16632-08-22 - מדינת-ישראל נ' אבי אשואן

ת"פ (חיפה) 16632-08-22 - מדינת-ישראל נ' אבי אשואן/שלום חיפה

ת"פ (חיפה) 16632-08-22

מדינת-ישראל

נגד

אבי אשואן

ע"י ב"כ עו"ד גיא חנו

בית משפט השלום בחיפה

[14.10.2024]

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת פזיזות ורשלנות בנשק - לפי סעיף 338 (א) (5) לחוק העונשין התשל"ז 1977. בתמצית, הנאשם ששירת באותה עת כבלש בתחנת באקה אל גרביה, שהיה יחד עם חבריו הבלשים במשרדי הביטחון, כאשר לפתע שלף את נשקו האישי, אקדח, כיוון אותה קדימה, כשבסמיכות עמד בלש אחר, כשאצבעו על שמורת ההדק אך לא על ההדק כנטען בכתב האישום, והשיבו מיד לפונדה. בגין מעשה זה הורשע בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. נדחתה טענתו כי בדק אם הנשק טעון לאחר ששמע נקישה וחשש שהנשק טעון. ראיות הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה לא הגיש ראיות לעונש. ב"כ הנאשם הגיש אסופת תעודות הערכה אודות הנאשם (ה/1); תעודת שחרור (ה/2).

תסקיר שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר מקיף של שירות המבחן אשר בחן את מכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם. בתסקיר נעשתה גם הערכת סיכון להישנות העבירה אשר הצביעה על סיכון נמוך להישנות העבירה. בסופו של יום, לאחר בחינת מכלול נתוניו של הנאשם על רקע האירוע בו הורשע, ממליץ שירות המבחן לבטל את ההרשעה נוכח החשש לפגיעה בפרנסת הנאשם, אשר ניהל בכל שנותיו אורח חיים נורמטיבי ותקין ובעל עולם ערכים תקין. שירות המבחן המליץ על ענישה חינוכית בדמות של 180 שירות לתועלת הציבור לצד ביטול ההרשעה.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על הסיכון שנשקף ממעשיו של הנאשם, ששלף את אקדחו, בתוככי משרד הבילוש, שעה שחבריו נוכחים, ובלש אחר בסמוך למקום אליו כיוון הנאשם את האקדח. נטען, כי השימוש בנשק בנסיבות אלה, חורג מהוראות המשטרה, חותר נגד תפקידו של הנאשם כשוטר, והיווה סיכון חיים ממשי. צוין, כי משמיעת הראיות עלה, כי לא מדובר במעשה חד פעמי, אלא במי שנהג "לשחק" עם הנשק. ב"כ המאשימה המלומדת הפנתה לפסיקה, תוך שהיא ערה לכך שהיא מחמירה בשל נסיבותיה החמורות, אך טענה כי בית המשפט רשאי להקיש ממנה לגבי העונש הראוי לנאשם בנסיבות בהן הורשע. אשר להרשעה, ביקשה ב"כ המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה, כאשר לטענתה בנסיבות אין מקום לבטלה. אשר לענישה, הוצע לקבוע מתחם עונש שנע בין 2 ועד 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, ולגזור על הנאשם מאסר בתחתית המתחם לצד ענישה נלווית.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו את שירותו הטוב של הנאשם במשטרת ישראל, תוך הפניה לתעודות הערכה שקיבל לאורך שירותו, וכן הפנה לתעודת השחרור מצה"ל שם שירות בסיירת גולני. צוין כי הנאשם פרש מרצונו ממשטרת ישראל בעקבות האירוע והתקבל במערך הכבאות. הותרת ההרשעה תפגע בפרנסתו. הסניגור הדגיש, כי על אף העבירה בה הורשע הנאשם מדובר ברף חומרה נמוך, שכן בית המשפט קבע בהכרעת הדין, בשונה מהמצוין בכתב האישום, כי הנאשם לא הניח את אצבעו על ההדק אלא על שמורת ההדק. עוד הפנה הסניגור לפסיקה בנסיבות מחמירות יותר, וביקש ללמוד ממנה לעניין ביטול ההרשעה והקלה עונשית. כן טען לאכיפה בררנית, שעה שבמקרים אחרים הן דומים והן חמורים יותר, הסתפקה המדינה בהעמדה לדין משמעותי. בית המשפט התבקש להתחשב בכך בבואו לשקול את שאלת הרשעתו ועונשו של הנאשם.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם הבהיר לשאלת בית המשפט כי על אף כפירתו בכתב האישום, הוא נטל אחריות על המעשה, אך לא כפי שתואר בכתב האישום כמעשה מסכן חיים, הוא ציין כי הוא אדם נורמטיבי, בעל משפחה וביקש את התחשבות בית המשפט לבל תיפגע פרנסתו.

דיון והכרעה עונשית:

בטרם אפנה לבחון לקבוע את מתחם העונש ההולם, יש לבחון תחילה את בקשת ב"כ הנאשם לבטל את הרשעת הנאשם, על רקע המלצת שירות המבחן התומך בכך. ככל שמסקנת הדיון תהיה שיש לאמץ את המלצת שירות המבחן, יתייתר הדיון הנוגע לקביעת המתחם, והעונש יקבע באפיקי הענישה החינוכית-מתקנת. שאלת ביטול ההרשעה -

הכלל בפלילים הוא, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את מבצעה, והחריג הוא הימנעות מהרשעה השמור למקרים הבודדים והחריגים, בהם אין יחס סביר, בין הנזק הצפוי לנאשם, לבין חומרתה של העבירה. ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים. ראשית, סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי, בשיקולי ענישה אחרים; שנית, השלכותיה של ההרשעה הן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם, ומתקיים יחס בלתי פרופורציונלי בין אותה פגיעה לבין מעשה העבירה (ראו: ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3), 337; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין אורטל נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (2017)).

האם במקרה דנן מתקיימים התנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה בשאלת ביטול/הימנעות מהרשעה? להלן אבחן זאת. (א) סוג העבירה בנסיבותיה -

התנאי הראשון בהלכת כתב, דן בשאלה האם סוג העבירה בנסיבותיה, מאפשר הימנעות מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה. לשם כך יש לבחון את עובדות המקרה כפי שהוכחו במשפט. לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, הנאשם היה בלש במשטרת ישראל בזמנים הרלבנטיים שבכתב האישום. הוא שהה במשרדי הבילוש, שלף את אקדחו האישי, כיוון אותו קדימה, כשבחדר חבריו הבלשים שגערו בו על כך שהוא משחק עם נשקו האישי, ולא בפעם הראשונה.

דומה שאין צורך להכביר מילים על סכנת החיים הכרוכה במשחק בנשק, ואיסור כיוונו קדימה לעבר אדם או בסמיכות לו, מחשש שיפלט בשוגג כדור, ויביא לתוצאה קטלנית. כאשר מדובר בשוטר שכך נוהג, חומרת המעשה עולה שבעתיים, מאחר ומדובר באיש מקצוע, שאמור להיות ער היטב לסכנות הכרוכות בנשק, וחלים עליו נהלים ופקודות ברורות, מתי מותר לו לשלוף את הנשק מנרתיקו, באילו מצבים, ומתי והיכן מותר לו להוציאו לבדוק אם הנשק טעון. כללי הבטיחות גובשו על בסיס ניסיון מצטבר רב שנים עקב משחק בנשק או טיפול רשלני בו. לכן, החזקת נשק והטיפול בו מחייב הקפדה דווקנית על כללי הבטיחות כדי למנוע אסונות (ע"פ 10843/07 דהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13, 2008).

במקרה בו מופגנת רשלנות בשימוש בחפץ מסוכן, כמו נשק, העונש נגזר מעוצמת הרשלנות שהופגנה באירוע ועל פי מידותיה. בנדוננו, בניגוד לאמור בכתב האישום, הבהירו עדי הראיה, כי הנאשם שלף את האקדח במשרד, כוון אותו קדימה באופן כללי, אך לא לעבר אדם, כשאצבעו הייתה על שמורת ההדק ולא על ההדק. ודוק, אין בכך לפטור את הנאשם מאחריות למעשה המסוכן שעשה, אך לצורך גזירת העונש, יש לעמוד על הנסיבות המדויקות של המעשה, כדי למקם רעיונית את המעשה, במדרג חומרתו הרשלנית.

בהינתן טיב המעשה בנסיבותיו, נראה כי לאור העובדות שהוכחו במשפט, מדובר במעשה של שימוש רשלני בנשק שרף חומרתו אינו מהגבוהים, והגם שבמקרה הנדון הייתה הצדקה להעמדה לדין פלילי נוכח סיכון החיים לסובבים, המדינה נוהגת במקרים דומים להסתפק בהעמדה לדין משמעתי (ראו: בד"מ 22/23, שם הוציא הנאשם את אקדחו לאחר שניקה אותו שלא בעמדת ניקוי, פרק את האקדח מס' פעמים במשרד בו נכחו אנשים, דרך אותו, כיוון לקיר גבס, ונפלט כדור. הוא הואשם בהפעלה של כלי ירייה בחוסר זהירות - עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ב-2006, ונדון לנזיפה חמורה וקנס; בד"מ 12/23 שם הנאשם דרך את האקדח שלו שלא במקום מותר, אחז באקדח, עלה לכיוון היציאה מהמשרד שבו שהה, לא שמר על אצבע מחוץ לשמורת ההדק, לחץ על ההדק, נפלט כדור שפגע במקרר וניפץ מדף זכוכית. בהמשך ביצע הנאשם פריקה מלאה של האקדח. הוא נדון לנזיפה חמורה וקנס; במקרים דומים נוספים ראה בד"מ 4/23, בד"מ 1/23, בד"מ 15/23). הוא נדון המסקנה הינה איפוא, כי אין בהימנעות מהרשעה במקרה כזה, משום פגיעה בשיקולי ענישה, ועל כן מתקיים התנאי הראשון לביטול הרשעה כנקבע בהלכת כתב. (ב) מידתיות בין ההרשעה לנזק שייגרם לנאשם - התנאי השני בהלכת כתב עוסק בשאלת הפרופורציה, בין הותרת ההרשעה על כנה, לבין הפגיעה באזרחות חייו של הנאשם ויכולות שיקומו. בנדוננו, הנאשם בן 30, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לתינוקת בת 3 ח', שירת בסיירת גולני והשתתף במבצע "צוק איתן", שירת בשירות הביטחון הכללי, משנת 2019 שירת במשטרת ישראל, עבד כבלש בתחנת באקה אל גרביה, בעקבות תיק זה, פרש מהמשטרה ועובד כיום כלוחם אש בתחנת כיבוי אש בעפולה, לאחר שסיים בהצטיינות קורס לוחמי אש. הרשעה בתיק תסכן את עתידו במערך הכבאות ועלולה להביא לפיטוריו. הנאשם הגיש לבית המשפט תעודות הוקרה והערכה רבות, בהן מודגשת תרומתו של הנאשם ללחימה בפשע, תפיסות אמל"ח בתחנת באקה אל גרביה, השתתפותו במבצעים שונים, מסכני חיים כמו למשל אירוע מיום 17/8/19; תעודות המעידות על הכשרותיו, על סיום קורסים בהצלחה והיותו חניך למופת, ותעודה ממערך הכבאות אליו הצטרף לאחרונה, המעידה כי השתתף בקורס לוחמי אש וסיים כמצטיין הצוות (ראו ראיות ההגנה לעונש - ה-1/ה-2). שירות המבחן התרשם מבחור חיובי יצרני המנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי בכל מישורי חייו, בעל עולם ערכים תקין, השואף לתרומה ועשייה לטובת הקהילה בעלת משמעות בחייו. בהתייחסותו לעבירה אכן ניכרו פערים, בין הרשעתו לבין התייחסותו למעשה שעשה. אך לצד זאת, בלטה ההבנה לכשל בהתנהגותו ולסיכון הפוטנציאלי שיצר, מה גם שבהמשך עבודתו במשטרה, לאחר האירוע, לא נרשמו לחובתו אירועים חריגים. שירות המבחן קבע בחוות דעתו, כי הסיכון להישנות מעשים דומים נמוך, ונוכח התנהלותו הנורמטיבית של הנאשם, המאופיינת בכל פועלו ומעשיו במישורי חייו השונים, ועל מנת שלא לפגוע בפרנסתו ועתידו במערך הכבאות, יש לבטל את הרשעתו, ולהטיל עליו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות. לפיכך, נראה, כי הותרת ההרשעה בנסיבות אלה, תכתים את עשייתו ברוכת השנים של הנאשם, ועלולה לפגוע בעתידו, פרנסתו, ותעסוקתו כלוחם אש. על הרקע הזה, ובשים לב לנסיבות המקרה, סבורני שיש טעם של ממש בהמלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעתו של הנאשם. מסקנתי זו נתמכת בפסיקה ענפה הנוגעת לעבירות תוצאתיות חמורות הרבה יותר מהמקרה הנדון, בהן בתי משפט נמנעו או ביטלו הרשעה בפלילים, ראה להלן.

הימנעות מהרשעה - הדין בראי הפסיקה:

סקירה לא ממצה של פסיקת בתי המשפט המובאת להלן, מלמדת, כי בתי המשפט על ערכאותיהן השונות, מצאו לבטל הרשעתו של נאשם בעבירות חמורות מזו הנדונה כאן, חרף חומרת מעשה העבירה (ההדגשות בציטוטים שלי - ש.ב.):

- ע"פ 8173/18 8242/18 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.19) - שם הורשעו הנאשמים בביצוע שוד בנסיבות חמורות. בית המשפט העליון ביטל את הרשעתם, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי, לאור התסקירים החיוביים לגבי הנאשמים, ובהינתן השבח לו זכו המערערים בשירותם הצבאי, בכפוף לתשלום פיצוי של 3000 ₪ תוך 90 יום.
- ע"פ 3554/16 שחר יעקבוביץ' נ' מדינת ישראל (2017) - הנאשם הורשע שם בעבירות של הפרת אמונים, התחזות לעובד ציבור, ופגיעה בפרטיות. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון ציין, כי מדובר בעבירות חמורות. למרות זאת בוטלה הרשעתו מחשש לפגיעה בתעסוקתו ושיקומו.
- ע"פ 5446/15 אשר חנימוב נ' מדינת ישראל (2016) - הנאשם הורשע שם בעבירה של סרסרות למעשי זנות. התסקיר בעניינו המליץ על ביטול ההרשעה. בית המשפט המחוזי דחה בקשה זו והרשיעו. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו וציין כי על אף החומרה הרבה של מעשיו אותה הדגיש, נמצא לבטל את הרשעתו. תוך שהדגיש כי על אף החומרה היתרה של מעשיו יש לבצע בכל מקרה בדיקה פרטנית ולתת משקל גם לעושה בעת הכרעת הדין וגזר הדין (שם, בפסקה 14).
- רע"פ 3446/10 עבד אל חלים נ' מדינת ישראל (2011) - הנאשם הורשע בהחזקת אגרופן ברכב. בית משפט השלום ביטל את ההרשעה, אך בערעור שהגישה המדינה הפך בית המשפט המחוזי את ההחלטה והרשיעו. ברשות ערעור לעליון הושבה החלטת בית משפט השלום על כנה למרות הדגשת חומרת העבירה בה הורשע כעבירה "שאינה פשוטה כלל ועיקר".
- ע"פ 9090/00 בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל (2001) - הנאשם ושותפו הורשעו בביצוע מעשה שוד בקיוסקים בעיר העתיקה בבאר שבע, וכן בקשירת קשר לביצוע פשע, והחזקת נשק. לשם ביצוע השוד, הצטיידו בנשק מסוג רימון, סכינים, אלה וכובעי גרב. בית המשפט העליון, קיבל את הערעור, ביטל את ההרשעה ואת עונש המאסר שהוטל על המערער והטיל עליו צו מבחן ו-300 שעות של"צ, בהתבסס על אינטרס השיקום.
- ע"פ (מחוזי חיפה) 15379-09-19 בנעין נ' מדינת ישראל (21.11.19) - הנאשם הורשע בעבירה של פציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין. לפי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה, במסגרת הסדר, הוא עמד בתור בסופרמרקט, ואגב ויכוח של הנאשם ואימו עם המתלונן, נגח הנאשם בראשו של המתלונן, וגרם לו לחתך אופקי, שהצריך את תפירתו. שירות המבחן המליץ לבטל את ההרשעה מחשש לפגיעה בעתידו התעסוקתי. בית משפט השלום בקריות לא קיבל את עמדתו, הרשיע את הנאשם והטיל עליו עונשים. בית המשפט המחוזי דכאן, קיבל לאחר לבטים את הערעור על ההרשעה, ביטל את ההרשעה וגזר על הנאשם 200 שעות של"צ ופיצוי 7000 ₪. הוטעם, בין היתר, כי מדובר בנאשם נעדר דפוסי התנהגות עברייניים, נורמטיבי, עובד מסור, הסיכון להישנות העבירה נמוך, וכי "הרשעה בדין עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי" (פסקאות כ"ד, כ"ה).

- ע"פ (מחוזי חיפה) 34307-12-10 סובטניק נ' מדינת ישראל (2011) - המערער הורשע בבית משפט השלום, בעבירה של מעשה מגונה בפומבי. הוגש בעניינו תסקיר של שירות המבחן, אשר נמנע מהמלצה לאי הרשעה, ואף סבר, כי הרשעה "יש בה לסמן עבורו את הגבול בין המותר לאסור". בית משפט השלום קיבל את המלצת שירות המבחן, והרשיע את הנאשם. בית המשפט המחוזי דכאן, ביטל את ההרשעה, תוך התייחסות פרטנית לעובדות כתב האישום, בהן הודה המערער. עוד סבר כי שיקולי שיקומו של אותו מערער, "...גוברים במקרה זה על האינטרס הציבורי שבהשארת הרשעתו על כנה" (עמ' 11, שורות 30 - 32).
- ת"פ (מחוזי י-ם) 2086/06 מדינת ישראל נ' מימון (2007) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. לפי קביעת בית המשפט, הנאשם דקר את המתלונן בגבו, באמצעות סכין מטבח. עקב כך, אושפז המתלונן לתקופה של 18 יום, הדקירה הצריכה ניקוז נזלים מהריאות, וטיפול תרופתי. על אף חומרתה הרבה של העבירה בה הורשע הנאשם, ולאחר שעמד בית המשפט המחוזי על תופעת "תת תרבות הסכין", מצא בית המשפט המחוזי לבטל את ההרשעה, לאחר שעמד על נסיבות קרות האירוע, אשר לקביעתו הינן: "יוצאות דופן ואינן אופייניות לתופעת הסכינאות הרווחת". כמו כן, סבר כי האינטרס הציבורי והאינטרס הפרטי של הנאשם ייצאו נשכרים מביטול הרשעתו (פסקה 7 לפסק הדין). בית המשפט המחוזי, חזר והדגיש, כי: "...אין באמור לעיל כדי להפחית מחומרתה הכללית של העבירה, אולם, כאמור, בבחינת מכלול השיקולים, שהעיקרי ביניהם הוא נסיבות ביצוע העבירה, אני סבורה אף אם לא בלי היסוס, כי הכף נוטה לטובת השיקולים שעניינם שיקומו של הנאשם ועתידו" (שם, בפסקה 8 סיפא לפסק הדין, ההדגשה במקור - ש.ב.).
- הימנעות מהרשעה בכל הנוגע לעבירות מצד שוטרים:
- ת"פ (שלום י-ם) 704-01-18 מח"ש נ' כתב (2018) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם. במהלך הפגנה, צעד המתלונן, לבוש כאדם חרדי, במעבר חצייה, וללא שקדמה לכך כל אזהרה, הגיע הנאשם מאחורי המתלונן, דחף אותו בחוזקה, גרם לנפילתו ארצה על פניו. בית המשפט מצא לבטל את ההרשעה, תוך שהוא מציין את ההתמודדות הקשה של כוחות הביטחון, באירועים מורכבים וקשים, הכוללים סיכון אישי. בשים לב להיותה של העבירה, עבירת אלימות ברף הנמוך, ולמכלול הנתונים, לרבות הנזק הקונקרטי שייגרם לנאשם כתוצאה מההרשעה, מבטל בית המשפט את ההרשעה.
- ת"פ (שלום י-ם) 21305-02-18 מח"ש נ' קציר (2018) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם. הנאשם שירת כקצין שיטור וקהילה, בתחנת לב הבירה בירושלים. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, נערכה הפגנה בכיכר השבת בירושלים. במקום ההפגנה, עבר המתלונן, אשר שמע את אחד המפגינים צועק לעבר שוטר יס"מ קריאה גזענית. הנאשם סבר, כי המתלונן הוא זה שצעק את אותה קריאה, תפס את המתלונן, הוביל אותו למקום צדדי, שם היכה בו בפניו, שתי פעמים. שירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה, ובית המשפט מצא לבטל את ההרשעה, תוך שהוא מציין: "נוכח האמור לעיל, מצאתי כי הרשעתו של הנאשם, אשר עשה ימים כלילות בהגנה על אזרחי המדינה, במסגרת תפקידיו השונים במסגרת ישראל, תגרום לנזק בלתי סביר עבורו ובוודאי כזה שאינו עומד ביחס סביר מול חומרת העבירה בה הורשע" (עמ' 94 לפסק הדין שורות 24 - 26).

- ת"פ (שלום י-ם) 27457-07-17 מח"ש נ' סאלח (2018) - הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה סתם. הנאשם שירת כקצין ביחידת סיור בלב הבירה. המתלונן הובא לתחנת המשטרה, על מנת שיבוצע בו חיפוש. בתחנה, זיהה הנאשם את המתלונן, כמי ששלח בעבר הודעה מינית לאחת השוטרות, עמה היה הנאשם בקשר באותה תקופה. בעקבות כך, היכה הנאשם את המתלונן פעמיים בפניו, תוך שהוא מעיר לו על מעשיו האמורים כלפי השוטרת. תסקיר שירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה, נוכח הערכתו כי הרשעה תביא לפגיעה בדימוי העצמי ותקשה על שיקומו של הנאשם. בית המשפט קיבל זאת, וביטל את ההרשעה, תוך קביעה שההרשעה תוביל ליחס בלתי סביר, בין הנזק שייגרם לנאשם לבין חומרת העבירה בה הורשע. יצוין כי למיטב הבדיקה, על החלטת אי ההרשעה במקרה זה לא ערערה המאשימה חרף אופי התקיפה.
- ת"פ (שלום י-ם) 46898-09-17 מח"ש נ' פלונית (2018) - הנאשמת הורשעה בעבירת תקיפה, לאחר שבמהלך הפגנה, חבטה בראשו של אחד המפגינים 3 פעמים והפילה אותו ארצה. בית המשפט, בהתחשבות בנסיבות ובקורות חייה של הנאשמת, ביטל את הרשעתה והטיל עליה עונש של 200 שעות של צ"צ וצו מבחן. יצוין כי למיטב הבדיקה, על החלטת אי ההרשעה במקרה זה לא ערערה המאשימה חרף אופי התקיפה.
- ת"פ (שלום חיפה) 1862-02-11 מח"ש נ' מרדכי הראל (2012) - נגד הנאשם שהינו שוטר הוגש כתב אישום בגין עבירת תקיפה. על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם, במסגרת עבודתו כסייר, הורה למתלונן ולחברו לעצור את רכבם, החל לבצע חיפוש על גופו של חברו של המתלונן, ולאחר מכן הורה למתלונן לצאת מהרכב, וכשיצא החל להכותו באמצעות סטירות לפניו ובבעיטות. בית המשפט (כב' השופט י. ליפשיץ) קבע, כי מדובר באותם מקרי גבול הן של המעשה הלא חמור באופן יחסי אל מול נתוני העושה - שוטר ותיק שהרשעתו עלולה להביא לפיטוריו ובסופו של דבר נמנע מהרשעתו של הנאשם. גם כאן, למרות אופייה החמור של התקיפה לא הורשע הנאשם ולמיטב הבדיקה לא הוגש ערעור מצד המאשימה על גזר הדין.
- ת"פ (שלום י-ם) 5071/02 מדינת ישראל נגד פרח יוגב ואח' (2004) - הנאשמים, שוטרי מג"ב, הואשמו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, שימוש לרעה בכוח המשרה ושיבוש מהלכי משפט. באותו מקרה, הנאשמים הבחינו ברכב שעורר את חשדם לאחר שנסע ללא אורות בדרך עפר העוקפת את המחסום, הנאשמים החלו במרדף אחר אותו רכב, ומשזה נמלט מפניהם, ירו לעבר גלגלי הרכב. כאשר הרכב עצר, ניגשו אל הרכב, ומשהתמהמהו הנוסעים לפתוח את הדלת, ניפץ הנאשם 1 את החלון באמצעות קת אקדחו, והנאשמים 1 ו-3 הוציאו את הנוסעים מהרכב והיכו אותם במכות אגרוף וסטירות, בעטו בהם וקיללו אותם. בהמשך, לאחר שנכחו לראות ש-4 מנוסעי הרכב נפצעו מהירי, סוכם בין הנהג לנאשם 2, שביניהם היכרות מוקדמת, כי הנהג ירחיב את חורי הכדורים ברכב שלו כדי שלא יזוהו ככדורים שנגרמו מירי וכן סוכם כי דבר האירוע לא יוודע לאיש. הצדדים גם תיאמו גרסה ביניהם והסתירו את דבר האירוע ושיבוש ראיות. בית המשפט נמנע מהרשעתם של הנאשמים והטיל על הנאשמים עונשים של צ"צ ופיצויים. יצוין כי למיטב הבדיקה, על החלטת אי ההרשעה במקרה זה לא ערערה המאשימה חרף אופיו החמור של האירוע. סוף דבר:
- בשים לב להתקיימות שני התנאים שנקבעו בהלכת כתב במקרה הנוכחי, לא נמצא שהותרת ההרשעה שמשמעותה היא, כריתת מטה לחמו של הנאשם, ולמצער פגיעה בעתידו במערך הלוחם בכיבוי אש, עומדת בהלימה ראויה למעשה בו הורשע, שרף רשלנותו נמוך יחסית, בהינתן שמדובר בהרמת הנשק וכיוונו קדימה ללא הנחת האצבע על ההדק ומבלי שנפלט כדור ו/או נגרם נזק.
- יחד עם זאת, אל מול ביטול ההרשעה, יש להטיל על הנאשם עונש חינוכי מתקן, בגין המעשה שטמן בחובו סיכון פוטנציאלי, וכרוך בעשיית שימוש רשלני בנשק בסביבה בה נכחו בצמוד אליו חבריו. בעניין זה סבור בית המשפט, כי ההמלצה העונשית של שירות המבחן חסרה ולא מאזנת כראוי בין חומרת המעשה כפי שהוא משתקף בהכרעת הדין לבין העונש המומלץ. סבורני כי יש למקום את העונש החינוכי במידרג גבוה יותר כדי לבטא הלימה ראויה למעשיו המסכנים של הנאשם.
- הנני מקבל אפוא את המלצת שירות המבחן, מבטל את ההרשעה, וגוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

 1. הנאשם יבצע 240 שעות למשך שנה, שירות לתועלת הציבור, כענישה חינוכית והרתעתית באמצעות תרומה חברתית, לפי תכנית שיגבש שירות המבחן עבורו בתוך 45 יום מהיום.
 2. הנאשם ישלם פיצוי בסך 2,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים (עדי תביעה מס' 6 ו-8). הפיצוי ישולם בתוך 45 יום מהיום, לתיק בית המשפט, והמזכירות תעבירו לכל אחד מהמתלוננים.

- המזכירות תמציא העתק החלטה זו לשירות המבחן.
- זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.
- ניתן היום, י"ב תשרי תשפ"ה, 14 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.